

זוהר הקדוש מיטין פידוש מתוק מדבש אויף די פרשת

פרשת וישלח		
זיום	וילגא	מתוק מדבש
ראשון	קעה ע"א	תקצד
שני	קעה ע"ב	תקצט
שלישי	קעז ע"א	תרה
רביעי	קעז ע"ב	תרי
חמישי	קעז ע"א	תרטו
שישי	קעז ע"ב	תרכא
שבת	קעה ע"א	תרכז

בבל לילה עולה נשמת האדם למעלה ומעידה על מעשיו

תא חזי, בשעתא דבני נשא דמיכין בא וראה בשעה שבני אדם ישנים, וטעמין טעמא דמותא וטועמים טעם מיתה על ידי השינה שהיא אחד מששים במיתה, ונשמתא סלקא לעילא והנשמה עולה למעלה, קיימא באתר דקיימא היא עומדת במקום שראויה לעמוד, ואתפחינת על עובדהא דעבדת כל יומא ושם היא נבחנת על מעשיה שעשתה כל היום, וכתבין להו על פתקא וכותבים אותם על פתקא, ושואל מאי טעמא מהו הטעם שבלילה היא נבחנת על מעשיה, ומשיב בגין דנשמתא סלקא לעילא לפי שבלילה הנשמה עולה למעלה, ואסהידת על עובדוי דבר נש ומעידה על כל מעשיו של האדם, ועל כל מלה ומלה דנפיק מפומיה ועל כל דיבור ודיבור שיצא מפיו, וזו היא ההבחנה שהיא נבחנת, כי הודאת בעל דין כמה עדים דמי.

וכד ההיא מלה דאפיק בר נש מפומיה איהי פדקא לאות וכשדיבור ההוא שהוציא האדם מפיו הוא כראוי להיות, דהיינו מלה קדישא דאורייתא וצלותא דיבור קדוש של תורה ותפלה, ההיא מלה סלקא ובקע רקיעין אז דיבור ההוא עולה ובוקע רקיעים, וקיימא באתר דקיימא ועומד במקום שראוי לעמוד, עד דעאל ליליא ונשמתא סלקא עד שהלילה נכנס והנשמה עולה, ואחיד לההיא מלה ועאל לה קמי מלפא ואז היא אוחת בדיבור ההוא ומכנסת אותה לפני המלך ב"ה.

וכד ההיא מלה לאו איהי פדקא לאות וכשדיבור ההוא אינו כראוי להיות, ואיהי מלה ממילין בישין, מלישנא בישא והוא דיבור רע מדיבורים הרעים, כגון מלשון הרע, ההיא מלה סלקא לאתר דסלקא דיבור ההוא עולה

ע"ט

פארהערט, ווייל דאס מודה זיין פונעם בעל-דין איז אזוי ווי דאס עדות פון הונדערט עדים.

יעדע נאכט גייט די נשמה פונעם מענטש ארויף אויבן און זאגט עדות אויף זיינע מעשים

און ווען דאס ווארט וואס דער מענטש האט ארויסגעברענגט פון זיין מויל איז אזוי ווי עס דארף צו זיין, דאס הייסט, עס איז א הייליגע ווארט פון תורה און תפלה, דעמאלטס גייט די ווארט ארויף און עס שפאלט הימלען, און עס שטייט אינעם ארט וואו עס פאסט פאר אים צו שטיין, ביז די נאכט קומט אריין און די נשמה גייט ארויף, און דעמאלטס האלט זי אן אין דעם ווארט און זי ברענגט אים אריין פארן קעניג השם יתברך.

קום און זע, אינדערצייט וואס די מענטשן שלאפן, און פארוואס דעם טעם פון טויט דורכן שלאף וועלכע איז א זעכציגסטל פון טויט, און די נשמה גייט ארויף אויבן, שטייט זי אויפן ארט וואו עס פאסט פאר איר צו שטיין, און דארט ווערט זי פארהערט אויף אירע מעשים וואס זי האט געטון א גאנצן טאג, און מען שרייבט עס אפ אויף א צעטל, פרעגט דער זוהר הקדוש, וואס איז דער טעם אז ביינאכט ווערט זי פארהערט אויף אירע מעשים, און דער זוהר הקדוש ענטפערט, ווייל ביינאכט גייט די נשמה ארויף אויבן, און זי זאגט עדות אויף אלע מעשים פונעם מענטש, און אויף יעדן ווארט וואס איז ארויסגעגאנגען פון זיין מויל, און דאס איז דער פארהערט וואס זי ווערט

און ווען דער ווארט איז גישט אזוי ווי עס דארף צו זיין, און עס איז א שלעכט ווארט פון די שלעכטע סארט רייד, אזוי ווי פון לשון הרע, גייט די ווארט ארויף צו דעם ארט וואו זי גייט ארויף, און דעמאלטס ווערט די ווארט

למקום שעולה, וכדין אתרשים ההיא מלה ויהוא חובה עליה דבר נש ואז נרשם דיבור ההוא וחטא ההוא על נשמת האדם, וכשיורדת בבוקר נרשם רושם ההוא בגופו וניכר ליודעי חכמת הפרצוף, הדין הוא דכתיב זהו שכתוב משוכבת חיקך שהיא הנשמה המעידה על מעשיו, שמור פתחי פיך ותחשוב מה שראוי לדבר, ותדבר רק דברים טובים, ובגין כך ובשביל זה כתוב אשרי אדם לא יחשוב יהוה לו עון ומפרש אימתי מתי לא יחשוב ה' לו עון כלילה, ואין הנשמה מעידה עליו שחטא, פשאין ברוחו רמיה פי' ברוחו דהיינו בנשמתו העולה למעלה, אין בה שום עון ופגם הנקרא רמיה, שיהיה מה להעיד עליו. (רמ"ק ומק"מ ומפרשים) (דף קכא ע"ב, ובביאורינו כרך יב עמ' נו-נח)

התשובה מתקנת הכל למעלה ולמטה

רבי יצחק ורבי יהודה הוו אזלי מאושא ללוד רבי יצחק ורבי יהודה היו הולכים מאושא ללוד, אמר רבי יהודה לרבי יצחק, גימא מלין דאורייתא ונזיל נאמר דברי תורה ונלך, פתח רבי יהודה ואמר לפרש מה שכתוב פי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור ולא יכסנו ונפל שמה שור או חמור, מה פתח בפתחיה מה כתוב אחריו בעל הבור ישלם כסף ישיב לבעליו, ועתה קל וחומר הדברים ומה על דא כך ומה על נזקי בור שאינו הולך ומזיק אלא השור בא ונופל בתוכו, ועוד שקרקע עולם הזיקתו ולא האדם בעצמו, ועם כל זה כתוב בעל הבור ישלם, כל שכן מאן דגרים לאבאשא עלמא בחובוי על אחת פמה וכמה מי שגורם בעונותיו להרע ולהזיק לכל העולם, בודאי שענוש יענש, אלא תוהנא דאף על גב דאבאיש עלמא אמאי אית ליה תשובה אלא תמה אני שאף על פי שהרע לכל העולם, אם כן למה מועילה לו התשובה, וכי על ידי התשובה מתקן מה שקלקל בעולם, פמה דכתיב כמו

ע"ט

יכסנו ונפל שמה שור או חמור, אויב א מענטש וועט עפענען א גרוב אדער אויב א מענטש וועט גראבן א גרוב און ער וועט עס נישט צודעקן, און עס וועט דארט אריינפאלן אן אקס אדער אן אייזל, וואס שטייט נאכדעם אין פסוק, "בעל הבור ישלם כסף ישיב לבעליו", דער פאלעבאס פונעם גרוב זאל פאצאלן, געלט זאל ער צוריקגעבן פאר זייער פאלעבאס, און יעצט איז דאך א קל וחומר, מה-דאך פאר די שאדנס פון א גרוב, וועלכער גייט נישט צו מאכן שאדן, נאר דער אקס קומט און פאלט אריין אינעווייניג, און נאכמער, אז דער ערד פון דער וועלט האט אים געשעדיגט און נישט דער מענטש אליין, און פונדעסמונגען שטייט אין פסוק "בעל הבור ישלם", אונדאזי אז ווער עס ברענגט צו דורך זיינע זינד צו שלעכט מאכן און שעדיגן פאר די גאנצע וועלט, זיכער וועט ער פאשמראפט ווערן, נאר איך וואונדער מיך אז אפילו ער האט שלעכט געמאכט פאר די גאנצע וועלט, אויב אזוי פארוואס העלפט פאר אים די תשובה, צודען דורך די תשובה פאררעכט ער דאס וואס ער האט קאליע געמאכט אין די וועלט, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק "איש או אשה פי יעשו מפל חפאת האדם למעול מעל בה' ואשמה הנפש תהיא, והתודו את חפאתם אשר עשו והשיב את אשמו בראשו", א מאן אדער א פרוי, אויב וועלן זיי טון פון אלע ערליי זינד פונעם מענטש, צו ווידערשפעניגן א ווידערשפעניגונג אינעם אויבערשטן, און יענע זעל האט זיך פארשולדיגט, זאלן זיי ארויסרעדן זייער זינד וואס זיי האבן געטון, און ער זאל צוריקברענגען

און דער זינד אנגעצייכנט אויף די נשמה פונעם מענטש, און ווען זי קומט אראפ אינדערפרי ווערט דער צייכן אנגעצייכנט אין זיין גוף און עס ווערט דערקענט פאר די וועלכע קענען די חכמת הפרצוף, דאס איז וואס עס שטייט אין פסוק "משוכבת חיקך", דאס הייסט, פון די נשמה וועלכע זאגט עדות אויף דינע מעשים, "שמור פתחי פיך", היט אפ די עפענונגען פון דיין מויל, און טראכט זיך איבער וואס איז פאסיג צו רעדן, און זאלסט רעדן נאר גוטע זאכן, און דערפאר שטייט אין פסוק "אשרי אדם לא יחשוב ה' לו עון", וואויל איז דער מענטש וואס דער אויבערשטער רעכנט נישט פאר אים קיין זינד, און דער זוהר הקדוש ערקלערט, ווען וועט דער אויבערשטער נישט רעכענען פאר אים קיין זינד בינאכט, און די נשמה זאגט נישט עדות אויף אים אז ער האט געזינדיגט, ווען עס איז "ואין ברוחו רמיה", און עס איז נישטא אין זיין גייסט קיין שווינדל, דאס הייסט, אז אין זיין נשמה וועלכע גייט ארויף אויבן, איז נישטא קיין זינד און פעלער וואס ווערט אנגערופן שווינדל, אזוי אז עס איז נישטא וואס עדות צו זאגן קעגן אים.

די תשובה פאררעכט אלעם אויבן און אונטן

רבי יצחק און רבי יהודה זענען גענאנגען פון אושא קיין לוד, האט רבי יהודה געזאגט צו רבי יצחק, לאמיר זאגן דברי תורה און מיר וועלן גיין, האט רבי יהודה אנגעהויבן און געזאגט, צו ערקלערן דאס וואס עס שטייט אין פסוק "פי יפתח איש בור או פי יכרה איש בור ולא

שנאמר איש או אשה פי יעשו מכל חטאת האדם למעול מעל בה' ואשמה הנפש ההיא, והתודו את חטאתם אשר עשו והשיב את אשמו בראשו, הרי שמועילה לו תשובה.

ומשיב אלא ודאי דא מהניא להו אלא ודאי התשובה מועילה להחוטא ולכל העולם, בגין דעביד תשובה מפני שעשה תשובה, כפיכול הוא עביד ליה ממש נחשב בתשובתו כאילו עשה ותיקן את מדת התשובה, וממציא על ידי זה מציאות עצום לאימא [לספירת הבינה] הנקראת תשובה, יותר ממה שעושה צדיק גמור, וזו היא סגולתה לתקן את כל המעוות, דהא מה דפגים לעילא כי מה שפגם למעלה וגרם בחטאו לסלק את השפע והאור משורש נשמתו וממקום שהפגם נוגע, אתקין ליה תיקן אותו, ובמה, בתשובה כי חוזר האור והשפע להאיר שם, דכתיב איש או אשה פי יעשו וגו' והתודו את חטאתם והשיב הרי שמועילה לו תשובה, ותשובה אתקין פלא ותשובה מתקנת את הכל, אתקין לעילא מתקנת למעלה את פגם נשמתו בבינה, אתקין לתתא ומתקנת למטה את פגם נפשו במלכות, וגם מחזירה את השפע למקומו, אתקין לגרמיה ומתקנת לעצמו למעלה בשורשו ולמטה בגופו, אתקין לכל עלמא וכן מתקנת לכל העולם כמו כן. [וכו'] (רמ"ק ורמ"ו ומק"מ ומפרשים)

בְּתַר דְּאִשְׁתְּלִים וְעַבְד תְּשׁוּבָה אַחַר שְׁנִשְׁלַם וְנִגְמַר הַדִּין וְהָאִדָּם עֲשֵׂה תְּשׁוּבָה, אֲתִקִּין עֲלֵמִין פְּלַהּוּ הוּא מִתְקַן אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת בְּתִשְׁבּוּתוֹ וּמִתְקַן מַה שְּׁפָגַם, מִשְׁמַע זֶה מִשְׁמַע מִמָּה דְכָתִיב וּמִצְאֹוֹד פֶּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּאַחֲרִית הַיָּמִים דְּהֵינּוּ פְּעוּלוֹת הַדִּין, וְכָתִיב אַחַר כֵּךְ וְשִׁבְתָּ עַד יְהו"ה אֱלֹהֶיךָ וּשְׁמַעַת בְּקוֹלוֹ, פִּי אֶ"ל רַחוּם יְהו"ה אֱלֹהֵיךָ לֹא יִרְפֹךְ וְלֹא יִשְׁחִיתְךָ.

(דף קכא ע"א-ע"ב, ובכיאורינו כרך יב עמ' סז-סמ)

ע"ט

פון דעם זעט מען אז תשובה העלפט פאר אים, און תשובה פאררעכט אלעם, עס פאררעכט אויבן דעם פגם פון זיין נשמה אין בינה, עס פאררעכט אונטן דעם פגם פון זיין זעל אין מלכות, און עס פּרענגט אויך צוריק דעם שפע צו זיין ארט, און עס פאררעכט פאר אים אויבן אין זיין שורש און אונטן אין זיין גוף, און אזוי אויך פאררעכט עס פאר די גאנצע וועלט. [וכו']

נאכדעם וואס עס ענדיגט זיך דער דין און דער מענטש האט תשובה געטון, פאררעכט ער אלע עולמות דורך זיין תשובה און ער פאררעכט דאס וואס ער האט געמאכט פֿעלן, דאס איז געדרינגען פון דאס וואס עס שטייט אין פסוק "ומצאוד פל הדברים האלה באחרית הימים", און עס וועלן דיר טרעפן די אלע זאכן ביים ענדע פון די טעג, דאס מיינט די פעולות פונעם דין, און דערנאך שטייט אין פסוק "ושבת עד ה' אלקיוד ושמעת בקולו, פי קל רחום ה' אלקיוד לא ירפך ולא ישחיתך", און דו וועסט דיר צוריקקערן ביז השם יתברך דיין גאט און דו וועסט צוהערן אין זיין קול, ווייל א דערפארענדיגער גאט איז השם יתברך דיין גאט, ער וועט דיר נישט פארלאזן און ער וועט דיר נישט פארדארבן.

זיין שולד אזוי ווי עס איז, דאס מיינט אז ער זאל צום ערשט פאצאלן וואס ער איז שולדיג פארן מענטש וואס ער האט גע'גולט' פון אים - זעט מען אז תשובה העלפט פאר אים.

ענטפערט דער זוהר הקדוש, נאר עס איז זיכער אז די תשובה העלפט פאר דער וואס האט געזינדיגט און פאר די גאנצע וועלט, וויבאלד ער האט תשובה געטון, ווערט עס גערעכנט דורך זיין תשובה אזוי ווי ער האט געמאכט און ער האט אנגעראכטן די מדה פון תשובה, און דורכדעם שאפט ער א געוואלדיגע מציאות פאר די אימא [פאר די ספירה פון בינה] וועלכע ווערט אנגערופן תשובה, מער ווי דאס וואס א פולשטענדיגער צדיק טוט, און דאס איז איר סגולה צו פאררעכטן אלע פארקרוימקייט, ווייל דאס וואס ער האט געמאכט פֿעלן אויבן און ער האט צוגעברענגט דורך זיין זינד אוועקצונעמען דער שפע און דעם אור פון זיין שורש נשמה און פונעם ארט וואו דער פֿעלער רירט אן, האט ער עס פארראכטן, און וויאזוי, דורך תשובה, ווייל דאס אור און דעם שפע קומט צוריק דארט צו פאלייכטן, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק "איש או אשה פי יעשו וגו' והתודו את חטאתם והשיב", וואס

בקדושת ספר הזהר יזדככו בגלות לטעום מעץ החיים

בְּגוֹנוֹא דָא יְתַעְבִּיד לְנִסְאָה לֹוֹן לְיִשְׂרָאֵל בְּפּוֹרְקָנָא בְּתַרְיִתָא כַעֲיִן זֶה [מה שהזכיר לעיל מענין הנסיונות כן] יעשה הקב"ה לנסות את ישראל לפני גאולה האחרונה, כלומר כדי לברר את הנשמות הקדושות מן הנשמות הטמאות, ינסה הקב"ה את ישראל על ידי שיכביד עליהם עול הגלות והצרות, והצדיקים המאמינים בה' שכל הצרות הם רק נסיונות והם לטובה, אלו יתלבנו ויטהרו מטומאתם, ויתדבקו בקונם ביתר שאת בתשובה ותפלה, והרשעים יצאו מכלל ישראל וישתמדו ויאבדו מתוך הקהל ולא יראו בטוב ה', הָדָא הוּא דְכַתִּיב זֶהוּ שְׂכָתוּב יִתְבַּרְרוּ וְיִתְלַבְּנוּ וְיִצְרְפוּ רַבִּים דְּהֵיִינוּ דְּאֵינוֹן מִסְטָרָא דְטוֹב אִלוּ שְׁהֵם מִצַּד הַטוֹב יִתְבַּרְרוּ, כִּי וְקִיִּמִין בְּנִסְיוֹנָא שִׁיעֲמָדוּ בְּנִסְיוֹן, וְמָה שְׂכָתוּב וְהִרְשִׁיעוּ רְשָׁעִים הֵיִינוּ אֵינוֹן מִסְטָרָא דְרַע אִלוּ שְׁהֵם מִצַּד הָרַע, וְיִתְקַיִים בְּהוֹן וְיִתְקִיִים בְּהֵם מָה שְׂכָתוּב וְאֵל אֲדַמַּת יִשְׂרָאֵל לֹא יָבֹאוּ, וְקָטִיל לֹוֹן וְאַרְץ הָעַמִּים הוֹרַגַת אוֹתָם.

וְהַמְשָׁפִילִים יְבִינוּ אִלוּ הֵם הַצְּדִיקִים, מִסְטָרָא דְבִינָה שִׁישׁ לְהֵם נִשְׁמָה מְבִינָה דְאַצִּילוֹת, דְּאֵיהוּ אֵילָנָא דְחַיִּי שְׁהוּא עֵץ הַחַיִּים, כִּי שֵׁם הוּא עֵיקַר הַחַיִּים וְהַמוֹחִין דְתַפְאֵרַת, בְּגִינֵיִיהוּ אֲתַמַּר בְּשִׁבִילֵם נֹאמַר וְהַמְשָׁפִילִים יִזְהִירוּ כְּזוֹהַר הָרְקִיעַ, הֵיִינוּ בְּהַאי חֲבוּרָא דִילָךְ דְּאֵיהוּ סֵפֶר הַזֹּהַר הַמְשַׁכִּילִים יֵאִירוּ בּוֹהַ הַחִיבוּר שֶׁלךְ שְׁהוּא סֵפֶר הַזֹּהַר, כְּלוּמַר עַל יְדֵי הַבְּנַת הַסּוּדוֹת בְּסֵפֶר הַזֹּהַר (וּבְכֻלָּלוּ גַם סֵפֶר רַעֲיָא מְהִימָנָא, כִּי אֵלִיהוּ אִמַר זֹאת לְהַרְעִיא מְהִימָנָא), מִן זֹהַרָא דְאֵימָא עֲלָאָה שְׁהוּא מִן הָאֵרַת בִּינָה דְאַצִּילוֹת הַנִּקְרָא תְּשׁוּבָה, וְאִלוּ שְׂזַכּוּ לְסוּדוֹת סֵפֶר הַזֹּהַר בְּאֵלִין לֹא צְרִיךְ נְסִיוֹן אִלוּ לֹא צְרִיכִים נְסִיוֹן, וְלֹא יִכְבַּד עֲלֵיהֶם עוֹל הַגְּלוּת בְּאַחֲרִית הַיָּמִים, כִּי יִזְדַּכְּכוּ עַל יְדֵי קְדוּשַׁת סֵפֶר הַזֹּהַר, וּבְגִין דְּעֵתִידִין יִשְׂרָאֵל וְלִפִּי שְׁעֵתִידִים יִשְׂרָאֵל הֵם הַתְּלַמִּידִי חֲכָמִים שְׁעַד עֵתָה עֹסְקוּ בְּכַפְשׁוֹת הַתּוֹרָה, אֲבָל בְּאַחֲרִית הַיָּמִים גַּם הֵם עֵתִידִים לְמַטְעַם מְאִילָנָא

ע"ט

די וועלכע זענען פונעם צד הרע, און אין זיי וועט מקוים ווערן דאס וואס עס שטייט "ואל אדמת ישראל לא יבאו", און צו די ערך פון די אידן וועלן זיי נישט קומען, און די ערך פון די פעלקער וועט זיי הרגען.

"וְהַמְשָׁפִילִים יְבִינוּ", און די קלוגע וועלן פארשטיין, דאס זענען די צדיקים, וואס זיי האבן א נשמה פון בינה דאצילות, וואס דאס איז דער עץ החיים, ווייל דארט איז דער עיקר לעבן און די מוחין פון בחינת תפארת, וועגן זיי איז געוואגט געווארן אין פסוק "וְהַמְשָׁפִילִים יִזְהִירוּ כְּזוֹהַר הָרְקִיעַ", און די קלוגע וועלן לייכטן אזוי ווי דער לויטערקייט פונעם הימל, דאס הייסט, די קלוגע וועלן לייכטן דורך דיין ספר וואס דאס איז דער ספר הזהר, דאס הייסט, דורך פארשטיין די סודות פונעם ספר הזהר (און דאס ענטהאלט אויך דעם ספר רעיא מהימנא, ווייל אלהי הנביא האט דאס געוואגט צו דעם רעיא מהימנא), וואס דאס איז פונעם הארה פון בינה דאצילות וועלכע ווערט אנגערופן תשובה, און די וואס האבן זוכה געווען צו די סודות פונעם ספר הזהר, זיי דארפן נישט קיין נסיון, און אויף זיי וועט נישט פארשווערט ווערן דעם גלות יאך ביי די ענדע פון די טעג, ווייל זיי וועלן אויסגעלייטערט ווערן דורך די קדושה פונעם ספר הזהר, און וויבאלד די אידן, דאס הייסט די תלמידי חכמים וואס ביי יעצט האבן זיי עוסק געווען אין פשטות התורה, אפער ביי די סוף פון די טעג וועלן אויך זיי

דורך די קדושה פונעם ספר הזהר וועט מען ווערן אויסגעלייטערט אין גלות. צו פארזוכן פונעם עץ החיים

ענדליך צו דעם [וואס דער זוהר הקדוש האט פריער דערמאנט אנפאלאנגט די נסיונות, אזוי אויך] וועט דער אויבערשטער טון אויסצופרובן די אידן פאר די לעצטע גאולה, דאס הייסט, פרי אויסצוקלויבן די הייליגע נשמות פון די טמאגע נשמות, וועט דער אויבערשטער אויספרובן די אידן דורכדעם וואס ער וועט שווער מאכן אויף זיי דעם יאך פונעם גלות און די צרות, און די צדיקים וואס זיי גלייבן אינעם אויבערשטן אז די אלע צרות זענען בלויז נסיונות און זיי זענען צום גוטן, זיי וועלן גערייניגט ווערן און אויסגעלייטערט ווערן פון זייער טומאה, און זיי וועלן זיך נאכמער באהעפטן אין זייער פאשעפער דורך תשובה און תפלה, און די רשעים וועלן ארויסגיין פון כלל ישראל און וועלן זיך שמד'ן און וועלן פארלוירן ווערן פון צווישן דעם באפעלקערונג און וועלן נישט זען אין דאס גוטס פונעם אויבערשטן, דאס איז וואס עס שטייט אין פסוק "וְיִתְבַּרְרוּ וְיִתְלַבְּנוּ וְיִצְרְפוּ רַבִּים", עס וועלן פילע אויסגעקלויבן און גערייניגט און אויסגעלייטערט ווערן, דאס הייסט די וועלכע זענען פון די צד הטוב וועלן אויסגעקלויבן ווערן, ווייל זיי וועלן פיישטיין דעם נסיון, און דאס וואס עס שטייט "וְהִרְשִׁיעוּ רְשָׁעִים", און די רשעים וועלן זיין פאשולדיגט, דאס הייסט,

דְּחִי דְאִיהוּ הָאִי סֵפֶר הַזֵּהָר לטעום מעץ החיים שהוא ספר הזוהר הזה, שיתעסקו בו עד שיטעמו טעם עץ החיים, היינו קדושת ספר הזוהר, ובזכות זה יִפְקֹדֶן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי יֵצָאוּ עַל יְדוּ מִן הגלות ברחמים וחסדים, וְיִתְקַיֵּים בְּהוֹן ויתקיים בהם מה שכתוב יהו"ה בְּדָד יִנְחֵנוּ במדת רחמיו שהוא שם הוי"ה יוציאנו וינחנו מן הגלות, וְאִין עֲמֹו אַל נִכְר שלא יהיה עוד שום קטרוג על ישראל. (רמ"ק ומפרשים)

וְאִילָנָא דְטוֹב וְרַע, דְאִיהוּ וְעַץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע שִׁמְשֵׁם הוּא עֵנִין אִיסוּר וְהִיתֵר טוֹמְאָה וְטְהָרָה, לָא שְׁלֵטָא עַל יִשְׂרָאֵל וְתִיר לֹא יִשְׁלוּט עַל יִשְׂרָאֵל יוֹתֵר, כִּי אִז יִתְפַּרְסּוּ הַצְּדִיקִים בְּשַׁפְעַ רֹחַנִי, כַּעֲנִין הַמֵּן שִׁישׁ בּו כֹּל הַטַּעֲמִים שֶׁל כֹּל מִינֵי מֵאֲכָלִים שֶׁבְעוֹלָם, לִכֵּן לֹא יִצְטַרְכוּ לְדִינֵי אִיסוּר וְהִיתֵר, וְכֵן לֹא יִהְיֶה שִׁיךְ עֵנִין טוֹמְאָה וְטְהָרָה, כִּי לֹא יִהְיֶה טַמְאִים וְנִדוּת וּזְבוּת, לִכֵּן לְעֵתִיד לִבָּא יִתְעַסְקוּ בְּדִינִים אֱלוּ עַל דְרַךְ הַסּוּד, דְהָא פְרַנְסָה דִילָן לָא לִיהִוִי אֱלָא מִסְטָרָא דְאִילָנָא דְחִי כִי הַפְרַנְסָה שֶׁלנו לֹא יִהְיֶה אֱלָא מִצַּד עַץ הַחַיִּים, דְהֵינּוּ מִשַׁפְעַ הַתְּפָאֶרֶת הַנִּקְרָא עַץ הַחַיִּים, דְלִית תְּמֵן לָא קוֹשִׁיין מִסְטָרָא דְרַע כִּי אִין שֵׁם שׁוֹם קוֹשִׁיא שְׁהוּא מִצַּד הַרַע, כִּי כֹל הַקּוֹשִׁיּוֹת הֵם מִצַּד הַקְּלִיפּוֹת, וְלָא מִחֲלוּקַת מְרוּחַ הַטוֹמְאָה וְלֹא יִהְיֶה מִחֲלוּקַת מִצַּד רֹחַ הַטוֹמְאָה דְכְּתִיב וְאֵת רֹחַ הַטוֹמְאָה אֲעֵבִיר מִן הָאָרֶץ שֶׁעַל יְדוּ הִיא כֹּל מִחֲלוּקַת הַמְטַמְאוֹת אֶת הָאָדָם. (דף קכד ע"ב ברעיא מהימנא, ובביאורינו כרך יב עמ' קי-קיב)

ע"ט

וְאִם עֵם אִזוּ גְעוּוֹעוּן אִין דְעַם אֱלֵע טַעֲמִים פּוֹן אֱלֵע עַרְלִי עֵסֶן אוֹיף דְעַר וְעֵלְט, דְעַרְפֵּר וְעֵלְן זִי מְעַר נִישְׁט דְאָרְפֵן אֲנִקוּמְעוּן צוּ דִי דִינֵי אִיסוּר וְהִיתֵר, אִון אִזוּ אוֹיף וְעַט מְעַר נִישְׁט שְׂיִיד זִיין דְעַר עֲנִין פּוֹן טוֹמְאָה וְטְהָרָה, וְיִיל עֵם וְעַט מְעַר נִישְׁט זִיין קִיין טְמָאִים, אִון קִיין גְּדוּת אִון זְבוּת, דְעַרְפֵּר לְעֵתִיד לִבָּא וְעַט מְעוֹן עוֹסֵק זִיין אִין דִי דִינִים בְּלוֹזִי עַל דְרַךְ הַסּוּד, וְיִיל אֲוִנְעַר פְּרַנְסָה וְעַט נָאֵר זִיין מִצַּד דְעַם עַץ הַחַיִּים, דָּאִם הִיִּסְט, פּוֹנְעֵם שְׁפַע הַתְּפָאֶרֶת וְאִם וְעַרְט אֲנִגְעוּרֵפֶן עַץ הַחַיִּים, וְאִם דְאָרְט אִזוּ נִישְׁטָא קִיין שׁוֹם קוֹשִׁיא וְאִם דָּאִם אִזוּ מִצַּד הַרַע, וְיִיל אֱלֵע קוֹשִׁיּוֹת זְעַנְעוּן מִצַּד הַקְּלִיפּוֹת, אִון עֵם וְעַט נִישְׁט זִיין קִיין מִחֲלוּקַת מִצַּד רֹחַ הַטוֹמְאָה, וְיִיל עֵם שְׁמִיִּט אִין פְּסוּק "וְאֵת רֹחַ הַטוֹמְאָה אֲעֵבִיר מִן הָאָרֶץ", אִון דְעַם רֹחַ הַטוֹמְאָה וְעַל אִיד אֲוִנְעוּרֵפֶן פּוֹן דְעַר וְעֵלְט, וְאִם דְרַךְ אִים אִזוּ גְעוּוֹעוּן אֱלֵע עַרְלִי קְרִיגְעֵרִי וְעֵלְכַע זְעַנְעוּן מִטְמָא דְעַם מְעַנְטֵשׁ.

פֶּאָרוּזְקוֹן פּוֹנְעֵם עַץ הַחַיִּים וְאִם דָּאִם אִזוּ אֵט דְעַר סֵפֶר הַזֵּהָר, וְאִם זִי וְעֵלְן זִיד פֶּאָשְׁעַפְטִיגֵן אִין דְעַם בּוֹ זִי וְעֵלְן שְׁפִירֵן דְעַם טַעֲמֵם פּוֹנְעֵם עַץ הַחַיִּים, דָּאִם הִיִּסְט דִי קְדוּשָׁה פּוֹנְעֵם סֵפֶר הַזֵּהָר, אִון אִין דְעַם זְכוּת וְעֵלְן זִי אַרוֹיִסְפִירֵן דוּרְכְּרַעֵם פּוֹנְעֵם גְּלוּת מִיט רַחֲמִים אִון חֲסָדִים, אִון עֵם וְעַט מְקוּיִם וְעוּרֵן אִין זִי דָאִם וְאִם עֵם שְׁמִיִּט אִין פְּסוּק "ה' בְּדָד יִנְחֵנוּ", דְעַר אוֹיבְּרִשְׁטֵר וְעַט אִים מִיט זִיין מְדַת הַרַחֲמִים וְאִם דָּאִם אִזוּ דְעַר שֵׁם הַנּוֹ"ה, אַרוֹיִסְפִירֵן פּוֹנְעֵם גְּלוּת, "וְאִין עֲמֹו אַל נִכְר", אִון עֵם וְעַט מְעַר נִישְׁט זִיין קִיין שׁוֹם קְטָרוּג אוֹיף דִי אִידֵן.

אִון דְעַר עַץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, וְאִם פּוֹן דְאָרְט אִזוּ דְעַר עֲנִין פּוֹן אִיסוּר וְהִיתֵר, טוֹמְאָה וְטְהָרָה, וְעַט מְעַר נִישְׁט גְעוּוֹעוּלְטִיגֵן אוֹיף דִי אִידֵן, וְיִיל דְעַמְאֵלְטֵם וְעֵלְן זִיד דִי צְדִיקִים שְׁפִירֵן מִיט אַ שְׁפַע רֹחַנִי, אִזוּ וְיִי דְעַר מִן

שבח דא שירתא

אִזוּ וְאִלְטֵטוּ וְיִסְן, אִז דָּאִם לְעַרְנֵן דְעַם זֹהָר, וְאִם אִזוּ אִיבְעַר אֱלֵעֵם הַעֲלֵפֵט עֵם פֶּאָר הַשְּׁנָה, וְיִיל זִינְעַ הוֹיכַע רִיִּד זְעֵלְבֵסֵט בְּאִלְיִכֵט דָּאִם גְעוּזִכֵט פּוֹנְעֵם מְעַנְטֵשׁ אִון גְעַבֵט פֶּח אִון קְרֵאֵפֵט פֶּאָר דִי נִשְׁמָה פּוֹנְעֵם מְעַנְטֵשׁ וְעֵלְכַעֵר אִזוּ עוֹסֵק דְעַרְיֵן, אִון חֲלִילָה פֶּאָרְקַרְט, וְעַר עֵם שְׂיִידֵט זִיד אִפּ פּוֹן אִים אִזוּ וְיִי עַר שְׂיִידֵט זִיד אִפּ פּוֹן אֱלֵעֵם, וְיִיל אִזוּ הָאֵט מְעוֹן גְעוּרְשִׁינֵט אוֹיף אִים אִין זִינְעַ צִיטֵן, וְעַר עֵם שְׂיִידֵט זִיד אִפּ פּוֹן רַבִּי שְׁמַעוֹן אִזוּ וְיִי עַר אִזוּ אֲפִגְעֵשְׂיִידֵט פּוֹן אֱלֵעֵם, "אִון עֵצְט, אֲפִילוּ עַר אִזוּ נִישְׁטָא, אִזוּ אֲבַעַר זִיין כְּבוֹד יָא דָא", אִון זִינְעַ הִיִּלְיֵגַע וְעַרְטֵר דְאָרְפֵן מִיר לְעַרְנֵנוּ, אִון דוּרְךָ זִי וְעַט מְעוֹן מְעַגְלִיד זֹכָה זִיין עֲפַעַס צוּ דְעַרְגִּיכֵן, וְיִיל אֲפִילוּ אוֹיבַעֵם וְעַט נִישְׁט אִינְגַאנְגֵן הַעֲלֵפֵן וְעַט עֵם דָּאִד אֲבִיסֵל הַעֲלֵפֵן, וְיִיל דִי קְלִיפָה קַעוּ מְעוֹן נִישְׁט אֲוִנְעוּרֵפֶן מְעוֹן אוֹיפֶּאֲמָל, נָאֵר צוּבִיסֵלְעֵד וְעַט עֵם דְעַר אוֹיבְּרִשְׁטֵר פֶּאָרְטֵרִיבֵן.

פרשת נשא תשפ"א

צו באקומען דעם גליון יעדע וואך שיקט א אימייל צו: 3022233@gmail.com

ה

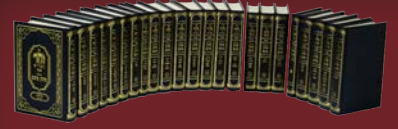
הזוהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

"ובלכתך בדרך" פארמאט 70 כרכים מהדורת ר' יוסף צבי בערגער (6.5/4.5 ln)

גרויסע סעט (ln 9.5/6.5)

קלענערע סעט - מהדורת ר' הערשל וועבער (ln 7/5)

845.664.5168 פאר דעליווערי וופט: